

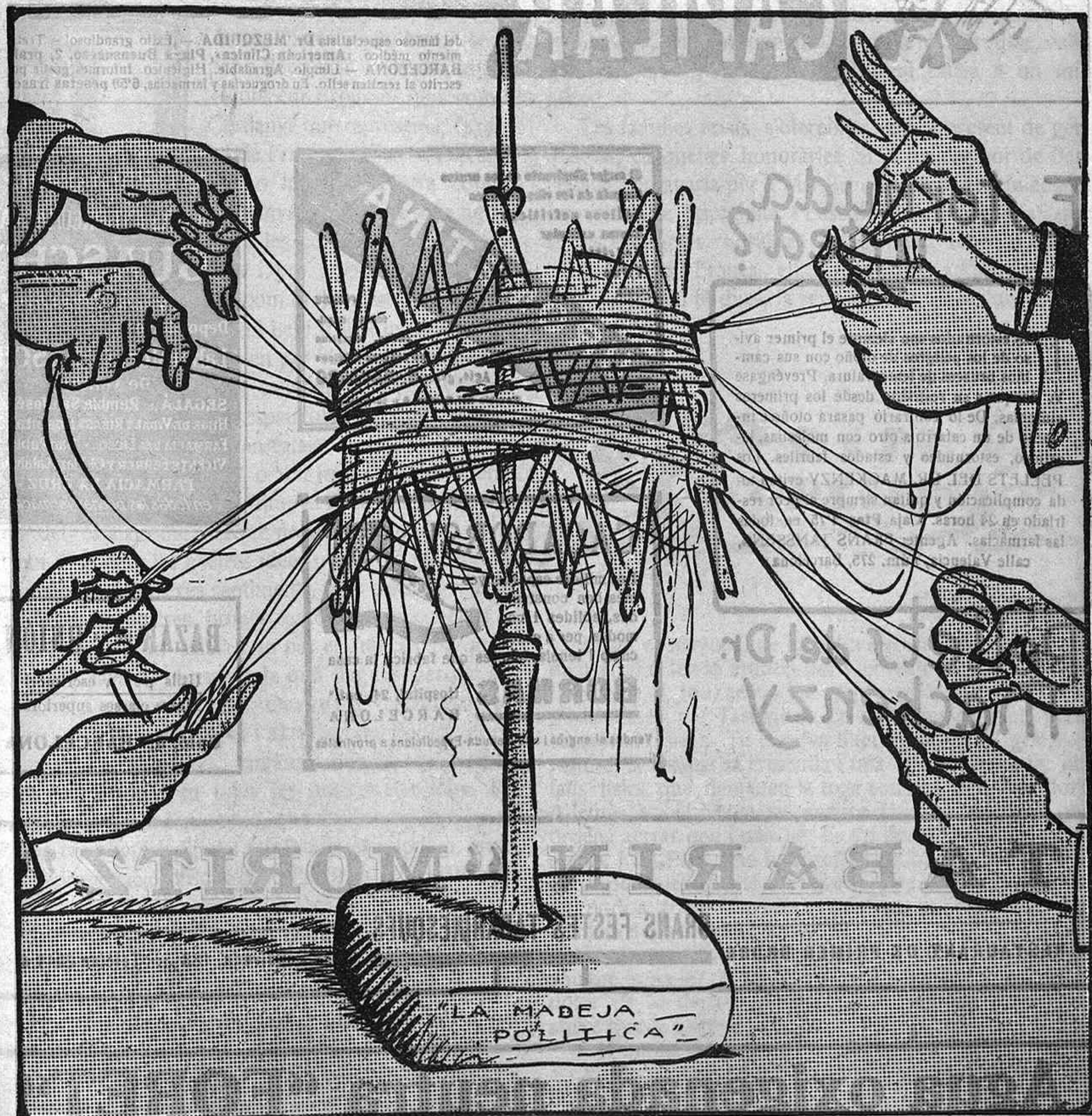
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

Núm. 2046 :: Any XL

10 cèntims = Atrassats 20

BARCELONA 15 DE MARÇ DE 1918

L'EMBULL DE LA TROCA

Es veu que cada vegada
s'hi posen moltes més mans.
Però segueix enredada
com abans.

Perfumeu vos amb LOCIONS de "MYRURGIA"

Calvicies-Caspa - Caída del CABELLO

CAPILAR AMERICANO

del famoso especialista Dr. MEZQUIDA. — ¡Éxito grandioso! — Tratamiento médico. «American Clínica», Plaza Buensuceso, 2, pral., BARCELONA. — Limpio. Agradable. Higiénico. Informes gratis por escrito si remiten sello. En droguerías y farmacias, 6'50 pesetas frasco

Estornuda usted?

LOS estornudos son siempre el primer aviso de los peligros de oído con sus cambios bruscos de temperatura. Prevéngase V. Ataque a su resfriado desde los primeros síntomas. De lo contrario pasará oído e invierno de un catarro a otro con molestias, lagrimeo, estornudeo y estados febriles. Los PELLETS DEL DR. MACKENZY evitan toda complicación y quitan siempre el peor resfriado en 24 horas. Caja Ptas. 1'75 en todas las farmacias. Agente: FRANS JANSSENS, calle Valencia, núm. 275, Barcelona

Pellets del Dr. Mackenzy

El mejor disolvente de las ceras
Ayuda de los ríos urinarios
Cálculos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA

L. AMBIOTTE HERMANOS
Sintomas Urotropina - Hexametileno Tetramina - Formina

pidase
tableto expli-
cativo. Muestras
a los señores médicos
Agte. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

ANTIGUO JARABE Y PILDORAS ANTIRREUMÁTICAS "GUASCH"

Precio: 5 Ptas frasco

Depositario:
Laboratorio "GUASCH"
De venta:
SEGALÀ · Rambla San José, 14
HIJOS DE VIDAL Y RIBAS · Hospital, 2
FARMACIA DEL LICEO · San Pablo, 1
VICENTE FERRER Y CA Plaza Cataluña
FARMACIA LA CRUZ
en todas las buenas farmacias.

CAÇADORS!

Les millors espadenyes més ben construïdes, sòlides i còmodes, per a caça, camp i tennis, són les que fabrica la casa

BORNAS Hospital, 24, ent.º
BARCELONA

Vendes al engròs i a la menuda-Expedicions a províncies

BAZAR DE LA UNIÓN

Útils per a escriptori
Tintes classes superiors

Unió, 3. - BARCELONA

TABARIN "MORITZ"

GRANS FESTES TABARINESQUES

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE Plaça Sepúlveda, 183 :: Telèfon 2044 A

Agua oxigenada neutra "FORET"

ANTISEPSIA, HIGIENE, DESINFECCIÓ :: DENTRIFIC ÚNIC VERITAT

REBUTGEU LES IMITACIONS DE L'AMPOLLA I LES QUE NO TINGUIN EL PRECINTE DE GARANTIA

MR. BROUSSE

A francofília catalana haurà servit per a descobrir un home, aquest «Monsieur Brousse» que, com la Cerdanya que representa, és meitat de França, meitat d'Espanya. I si no hi ha altra terra com la Cerdanya, no existeix altre home, per a les cordialitats internacionals i per a estrènyer contra el cor, com M. Brousse, hoste nostre.

Hem descobert un home i hem trobat un nou català. Mentre els regionalistes fruien per València Diumenges de Rams a l'inrevés cercant catalans, o sortien viatjants de la política, a fer places espanyoles, cercant clients, a Perpinyà sorgia un català, tan català com En Puig i Cadafalch, el doctor Solé i Pla o En Joaquim Borralleras. Se'ns ha aparegut com una Minerva de la catalanitat, i no diem del catalanisme perquè no seria diplomàtic. No li havíem d'explicar les nostres idees perquè ja les sabia, ni transmetre-li els nostres sentiments, que creu els seus, ni presentar-li els nostres homes perquè ja els coneixia, ni pregar-li parlés en català i no pas en francès perquè ja ho feia. Donava la sensació de què hagués perorat a la Escola Catalanista, assistit als «Quatre gats», acompanyat a la Unió al míting de Lleida i a la missa del Poblet, portat corona an En Casanova, enganxat segells, xiular an En Dato i votar dematí en totes les nostres eleccions. Per això el considerem tan nostre, que així com algú ha escrit que era el vuitè diputat per Barcelona, podem, invertint la representació, dir que, amb En Brousse, té Catalunya un diputat en el parlament de França.

Catalunya està dividida en quatre províncies. Després d'En Brousse, en tenim cinc de províncies: Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona i Perpinyà. Província espiritual, naturalment, província d'amor i de comprensió, per fraternitat i no per divisió administrativa. A més, aquell orgull de tenir un mariscal de França català, amb En Joffre, podem ampliar-lo amb l'orgull de posseir un mariscal civil, que és En Brousse. A cada ministeri, per als exportadors, per als polítics, per als periodistes, per als viatgers nostres, En Brousse fa de subsecretari, i per a aqueixos homes epopeics, per als primers soldats de

França que és com dir per als del món, per als llegendaris, un geni tutelar que fa de coronel de la Llegió per al repòs, la llicència i la glòria.

Penseu en la plenitud cordial que entranya laborar per a obtenir que'ls nostres voluntaris passessin el dia de Nadal a París, lluny de la mort, i donar-los-hi una festa fraternal i apoteòsica, i presentar-los an En Joffre, l'avi gloriós. Al tornar a les trinxeres ja sabien eren quelcom de gran que rebia el tribut de la França, centre del món. I quan nosaltres anàrem a París, i erem presentats en català, a Mr. Pams, en les sales del Ministeri de l'Interior i an el general Nèrel en la fortalesa de Verdun, i passàvem per les terres homèriques del front amb les quatre barres al trau, sentíem que allò, degut a Mr. Brousse, valia quelcom més que l'adveniment d'un català a un ministeri.

Les famílies reials s'ofereixen, com a present de germandat, coronelies honoràries. Si jo fos regidor de Barcelona demanaria per a Mr. Brousse l'oficial ciutadania honorària de Barcelona. Pensem, per a el·logi final, que si tots els homes, nosaltres els primers, tenen dues pàtries, la seva i França, ell, Mr. Brousse, a l'inrevés i cas únic, també en té dues, la seva, França, i Catalunya.

PARADOX

Frase senatorial

Quan el senyor Pich i Pon començà a moure's, o començaren a fer-lo moure, per a obtenir la diputació per Barcelona, li fou aconsellat se presentés per senador, i podia ésser per Tarragona. En Pich posseeix un perfil senatorial clàssic. Té la calva lluenta, el rostre greixós i rasurat, la sotabarba crescuda i una discreta panxeta, detalls físics que demanen la toga romana dels senadors. Ademés, en el Senat se practica la sàbia màxima que ordena xerrar poc i parlar bé. Es un lloc de reposada vanagloria. I En Pich, que ha resolt el problema de l'emancipació personal, que té dret al repòs però no a la paraula, on podria trobar lloc més propici per a l'ostentació i el prudent silenci que el Senat?

Finalment En Pich és senador, i per Tarragona, és, gairebé, senador romà. Però encara persisteix en ell el dolor de la derrota per Barcelona, i en parla amb els amics que la planyen.

—Còm se l'explica vostè aquella derrota?

En Pich, amb un gest ja senatorial, de displicent suficiència, respongué:

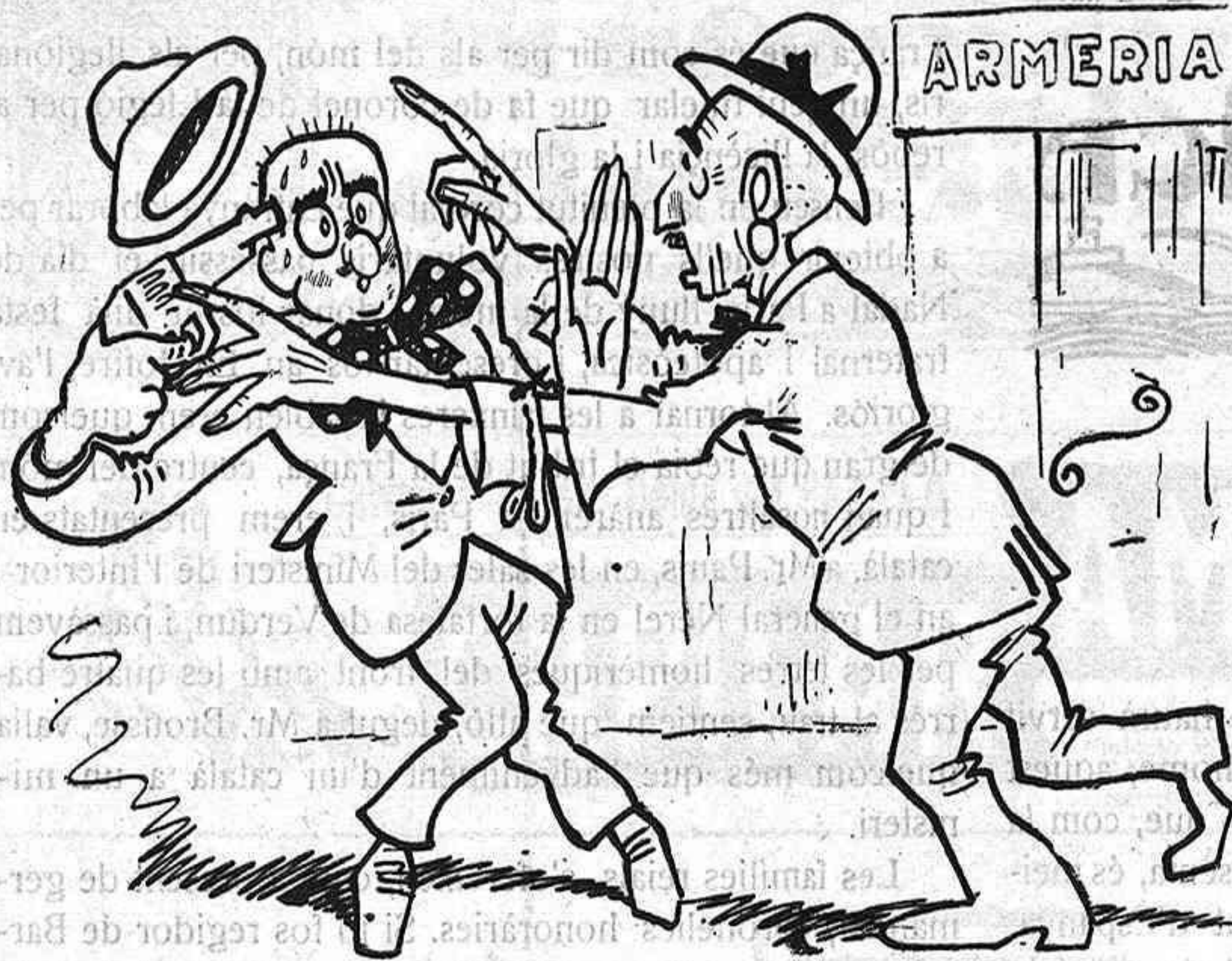
—En la meua derrota hi varen haver dos sectors...

L'amic l'interrompé:

—Voldrà dir dos factors.

—No, això era abans. Hi varen contribuir dos sectors...

LA BARATURA EN EL SUICIDI

—Ets ben tontol... Per què no agafaves el tramvia de Sant Andreu?

La confessió

Un altre amic nostre que no ha pogut aconseguir la senaduria, després de la seva derrota com a diputat, ha estat don Pere Llosas. Nosaltres, sense conèixe'l—la nostra amistat amb ell és de pura curiositat periodística, amistat d'espectacle,—comencem a tenir-li una petita admiració, per la mondana benevolença amb que llegeix els nostres solts.

Don Pere Llosas, una mica excèptic, comprèn que la vanitat és una passió inferior, i així, quan va llegir, entre amics, el nostre solt, on deiem que la memòria del doctorat li havia escrit un noi de l'Institut, de l'Institut amb majúscula, o sigui el dels Estudis Catalans, no ho negà, i encara va aclarir el succés.

—Sí—digué,—me feren la memòria, però jo vaig proporcionar les notes.

Es una resposta d'aristòcrata. Si té criats que li facin els serveis domèstics, per què, com un gran senyor, no ha de tenir qui li faci les feines intel·lectuals?

Dinastia republicana

Aquesta indiscreció és de la casa: L'ESQUELLA té el seu «delfín». Volem dir que la dinastia dels López acaba d'assegurar-se amb la vinguda al món de les lletres catalanes d'un altre López, nat la passada setmana.

Fins ara hi havia l'avi López, el fundador, el gran López Bernagossi; En López, pare, don Antoni, i En López, fill, «l'Antoñico», en llengua familiar i amical. Hem tingut, doncs, des de l'any 1870, tres Antonis López, I, II i III, tota una dinastia. Ara arriba l'Antoni López IV, però per a evitar confusions, l'avi López, En López Bernagossi, ja no és avi, sinó el fundador; l'avior passa a don Antoni, la paternitat a «l'Antoñico» i l'afillament al nou nascut.

I quan els tres vells redactors de la casa hem anat, com uns reis d'Orient, sense presents, a celebrar l'epifania, tots ens hem sentit una mica avis.

El sant d'En Pepito

—Demà és Sant Josep.

—Qui se'n diu, dels nostres?

—No recordo... Calla... calla... ja ho sé! En Comalat.

—Té raó. El casto Pepito. Tindriem de felicitar-lo.

—Més bé estaria que rebés els bons dies d'alguna xicota.

—Això rai. Fem-ho nosaltres,

—Va; escrivim-li una postal. Comprenem-la posant-hi cada hù deu cèntims, i així serà un secret homenatge per subscripció pública al noi aixelat i tímid.

—Anem a l'estanc de la cantonada... Tenim de triar-la ben cursi, amb coloms que's petonegin o amb versos dolents molt amorosos.

—Tu l'escriuràs, que tens lletra de dona. I per més seguretat, ho faràs amb la mà esquerra.

—I a sota firmaré Amparo, que's un nom que fa bonic.

—A veure quina cara farà ell, que té tanta por a lesfaldilles.

—Demà passat ho veurem, i ens hi farem un panxó de riure.

***

En Pepito no se'n sabia avenir. Tot era donar voltes i més voltes an aquella felicitació inesperada. Ell no coneixia cap noia excepte les amigues de la seva germana Rosalia, i cap d'elles s'anomenava Amparo. D'altra part, l'horrible caràcter de lletra i la bàrbara ortografia, denotaven que no era escrita per cap joveneta mitjanament instruïda. D'on podia, doncs, venir? En el seu magí encara ignoscent no podia acudir-se-li la idea d'una broma dels amics. Aquella Amparo devia existir... Pot-ser era una d'aquelles noies desinvoltes que sortien del taller de la Granvia a la mateixa hora que ells venien de l'Institut, i que'ls seus companys, tan bromistes, escometien amb paraules festoses que feien esclatar al aixam de gràcils modistetes en un picaroleig de rialles. Però, si ell mai havia dit rés... I després, com hauria sapigut l'atrevida la seva adreça exacta?

No sapiguent què pensar, mirava la postal. Era d'aquestes brodades en roba lleugera, que sota d'un cor sagnós atravesat per una sageta d'or, s'obra una petita cartera que conté una tarjeta que diu: «Felicidades». La tombà, i llegí per sisena vegada lo barroerament escrit: «Carido Pepito: En ocasió de sert manana tu santo, te deseia milles de benturas i felisidades tu amija que tanto tea dora, Amparo.»

I en els seus llavis hi florí un somriure de satisfacció que la veu de la mamà feu mudar instantàniament en ganyota de temor.

—Qui t'ha escrit això?

—Una... una germana del meu amic Pujol.

—A veure... Si que's veu que li aprofita anar a bons col·legis. Um!... Me sembla...

I molt seriosa per fóra i ben somrienta per dintre, se'n anà murmurant. La Rosalia, tafanerota, havia agafat la postal i s'hi feia un tip de riure. I veient al seu germà tot sofocat, l'escometé:

—Vaja home; si que t'ho portaves callat! Es a dir, que ja tens xicota?

Xicota! Com li sonava suau i dolça a les orelles, aquesta paraula, an *En Pepito!* I refent-se de sobte, i per a «quedar bé» davant la germana, digué amb naturalitat:

—I doncs, què't pensaves?

—Mira, mira'l mosca morta!

Des d'allavors el jove net se sentí radiant de contentament. S'estimava més aquella postal que'ls presents valiosos dels seus pares, i més que la festassa extraordinària d'aquell jorn assenyalat. I durant tot el dia no tingué res més al cap; i a la nit s'adorní pensant amb la seva Am-

paro, amb aquella xicota desconeguda, que ell en la seva imaginació havia forjat i que la veia en somnis com si fos de carn i òssos.

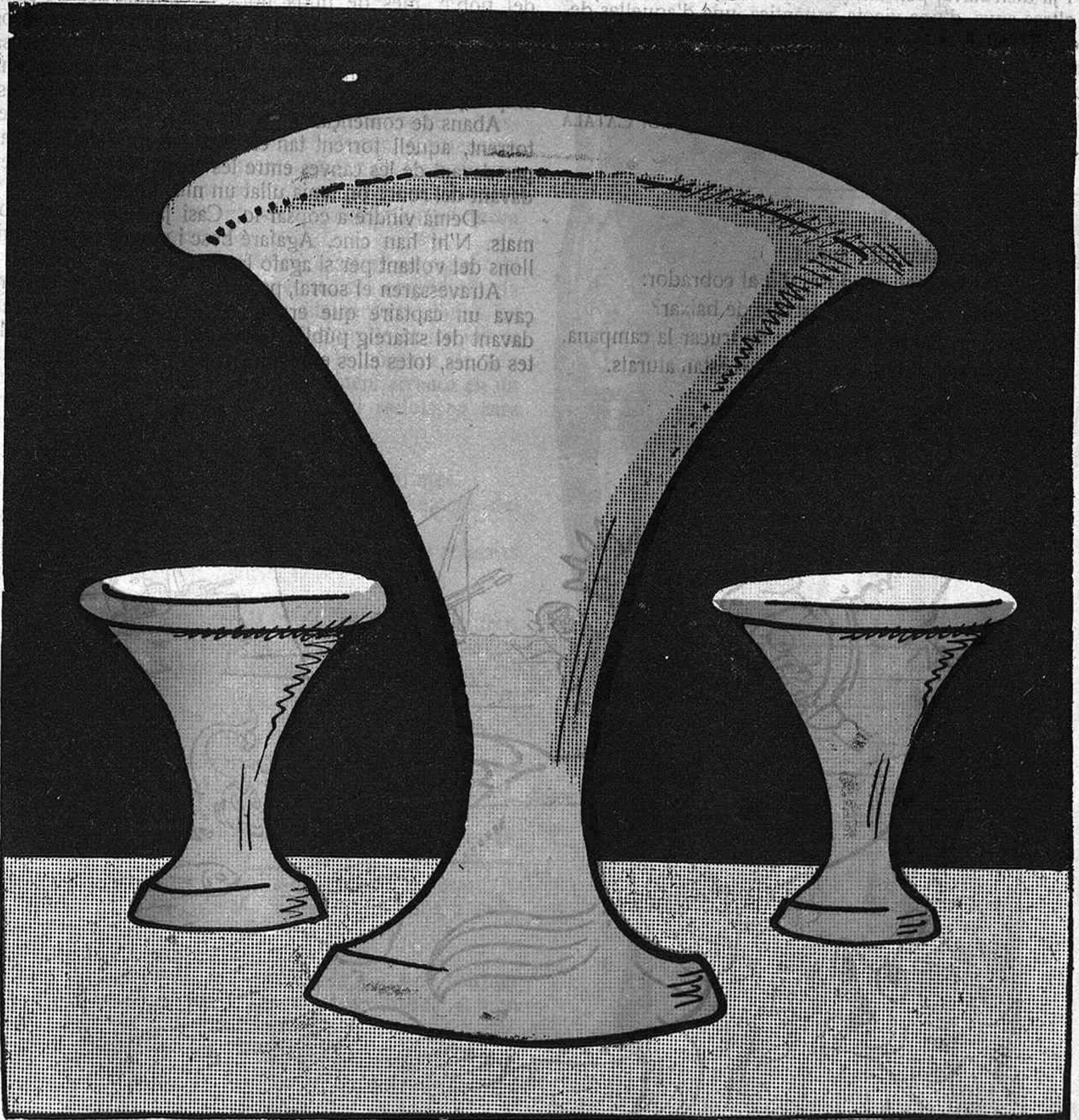
A l'endemà, en el gran rotllo de companys, se tragué la postal de la cartera i la ensenyà orgullosament.

—I qui és aquesta noia?—li preguntaven.

—Qui voleu que sigui?—contestava ell tot satisfet.— La meva xicota!

I mentres el felicitaven amb accent burleta, tots reien, reien fins a plorà'ls-hi els ulls.

Quan entraren a classe, un dels seus millors amics—

LO MÉS CLÀSSIC DE LA DIADA

Per Sant Josep, matons.

per consegüent l'autor de la broma—li digué la veritat crua, avisant-lo a la vegada que «no fés l'home», perquè tots s'en burlarien.

En el cervell d'En Pepito s'hi feu una gran claror.

—Es a dir, que se m'han passejat? És a dir, que'm creuen incapaç de tenir relacions? Doncs, ja ho veuran!

I plè de fermesa, se decidí. Aniria a esperar una d'aquelles modistes i s'hi declararia resoludament. I després, faria com tots els altres companys: A la nit l'acompanyaria a casa fent campana a l'acadèmia, i els diumenges, en lloc d'anar al foot-ball, aniria a ballar amb ella a l'«Iris», per a demostrar als que se'n burlaven que malgrat els seus setze anys era tan home com el qui ho fos més.

I ja disfrutava, pensant en la delícia que li fóra rebre els altres anys, d'una xicota autèntica, una d'aquelles deliciosos postals amb tórtora bequejant i cors sagnosos, escrites amb lletra desesperant y plenes de faltes ortogràfiques.

JORDI CATALÀ

A la plataforma d'un tramvia.

Una senyora, molt nerviosa, diu al cobrador:

—Dispensi... Per quin costat tinc de baixar?

El cobrador, empipat, a punt de trucar la campana.

—Per qualsevol, senyora. Tots dos estan aturats.

Història d'En Melció Garra

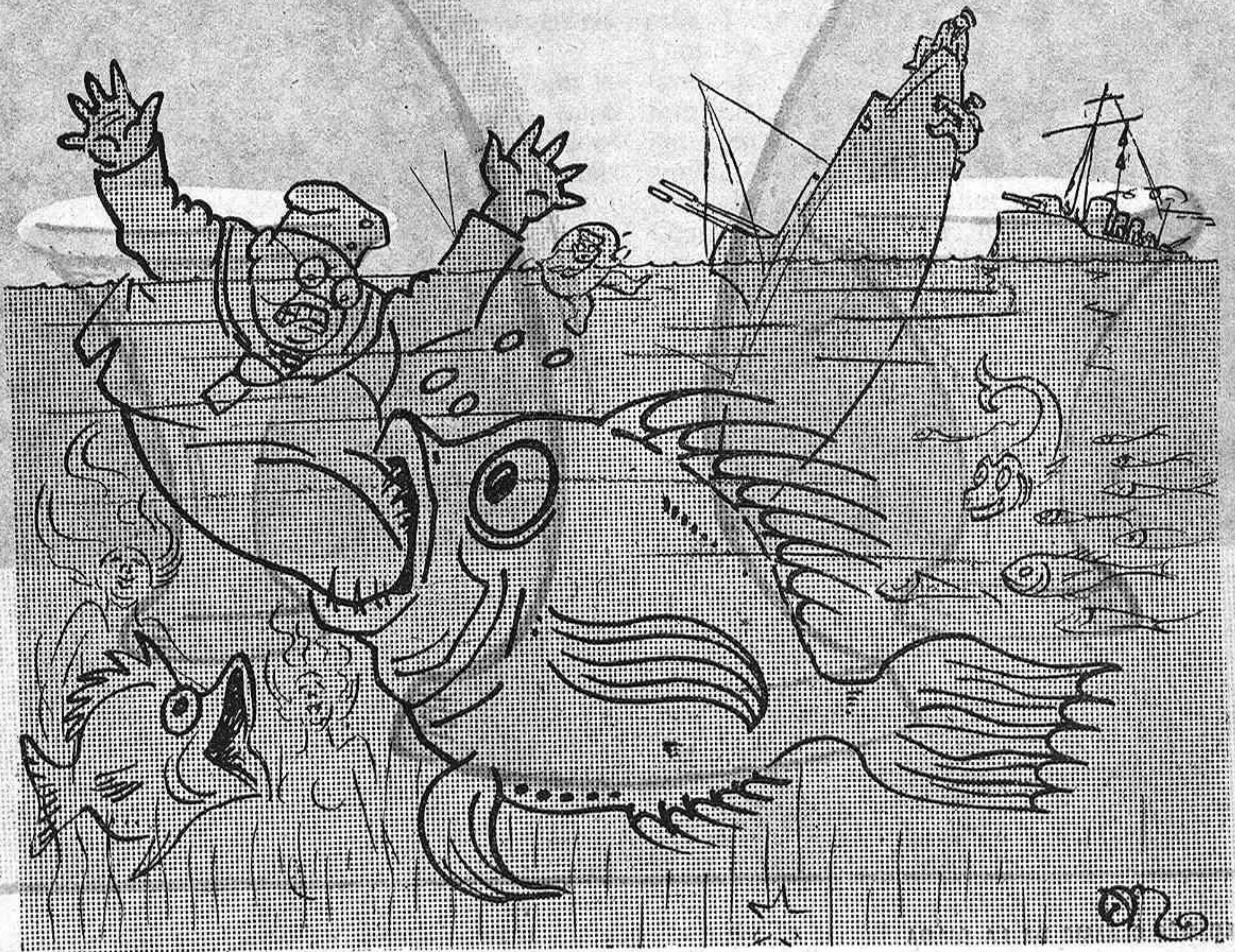
ONDUIT per la mà d'un parent, anà fins a l'església, on els clergues despediren al fidel devot que era son pare, a pesar dels seus defectes, i després, fent de cap de la llarga processó d'homes i dones que componien el seguici, guiat pel cotxe de morts s'encaiminà cap a enterrar-lo.

El cementiri era molt lluny del poble, més de mitja hora de pujada per un camí entre marges de terra argilosa que aguantaven immensos esbarcers, que a més de mur de contenció eren defensa dels raims que prometien els opulents ceps, quals garbons empampolats pujaven per sobre els productors de mores.

Abans de començar la pujada era precis atravesar el torrent, aquell torrent tan estimat per en Melció, passar per davant de les canyes entre les quals s'amagava, per davant del roure on tenia ullat un niu, i pensà:

—Demà vindré a copsar-lo. Casi ja deuen estar plomats. N'hi han cinc. Agafaré besc i untaré els branquillons del voltant per si agafó la mare.

Atravessaren el sorral, passaren per la font on esmorçava un captaire que era amic d'En Melció i arribaren davant del safareig públic de la vila. En ell rentaven moltes dones, totes elles enutjades amb En Melció, qui—s'ha

«Lo que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú.»

de dir la veritat — feia els possibles per a que li tinguessin ràbia, ara tirant pedres en mig de l'aigua sabonosa, ara tallant els cordills d'on penjaven la roba i àdhuc alçant-les-hi les faldilles amb una canya llarga quan més repenjades estaven sobre'l fregador i esclafint en grans riallades al veure les mitjes que duien, les betes amb que les lligaven i un troç de carn de les cuixes. S'ha d'advertir que an En Melció el feien riure més les cuixes primes de les velles que les fortes i grosses de les jovincelles. Per això atacava més sovint an aquelles; per això era l'ancianitat i no el jovent femení qui li tenia ràbia.

Com he dit, arribaren davant del safareig públic, i les velles, veient an En Melció disfregat amb les despulles del fill del batlle, tingueren motiu d'escarni i l'aprofitaren.

— Que no'l veieu?

— Ma! Sembla de l'Asilo Navall!

— Qui li tenia que dir, que portaria calces de llana?

I aixis mil vituperis. An En Melció li hauria plagut molt ajupir-se, agafar un roc i badar, com una magrana, el cap d'una d'aquelles bruixes, però el respecte al acte i la mà del parent que li feia costat ho impediren. Aleshores una gran espina se li clavà en el cor. Començava la pujada. La sorra del torrent se li ficà en les botines i novament trobà que el calçat li feia mal, molt mal; i que el sol picava massa i que no sabia si l'enterrament anava massa depressa o massa poc a poc.

Arribaren per fi. An En Melció li semblava que tota aquella pujada per ell tan correguda era empedrada de esclofolles de cargols bovers; els dits contrets dintre les belles botines de xarol li produïen un dolor tan intens que sols a força de voluntat seguia la còrpora de son pare; i tingué uns grans suors i finalment arrencà en un plor silenciós i llàgrimes com cigrons li rodolaren cara avall.

El parent digué:

— Plora, maco, plora. Ja no el veuras mai més.

I en Melció, fregant-se els ulls amb l'àncora del vestit, pensà:

— Ni jo ni vosaltres les veurem mai més aquestes males bèsties de sabates maleïdes.

I com ho prometé ho feu.

La fosa oberta, agafaren la caixa i la deixaren caurer. La mare tingué un treball, les ties ploraven com si lla-dressin, i En Melció, sabent acabat l'acte, finit el respecte que devia als restes de son pare, s'esquitllà. I sota un desmai se tragué les botines, i a peu nu baixà com un isart la costa que tants treballs li costà a la pujada.

I arribà al safareig. Amb cura de no fer soroll s'enfilà al marge, i alçant-se dret sobre d'ell, dominant aigua, dones i roba de bugada, cridà:

— Bèsties! Males bèsties maleïdes! Aquí teniu les sabates del alcalde.

I les tirà al safareig i les esquitxà totes, i després hi tirà rocs i grapats de terra i embrutà tota la roba blanca. Les dones cridaven:

— Dimoni! dimoni! ja venim.

Però ell, heroic, els hi tirà al nas la gorra de mariner amb una cinta on amb lletres d'or hi havia brodat el nom «Pelayo».

LA GRAN MODA

— M'hauries de donar algun bitlletet, perquè no duc absolutament res en el porta-monedes.

— Vols res més «chic», donat? Diu que's portaran molt, aquesta primavera, els porta-monedes buïds.

Aquest número ha sigut revisat
per la censura militar

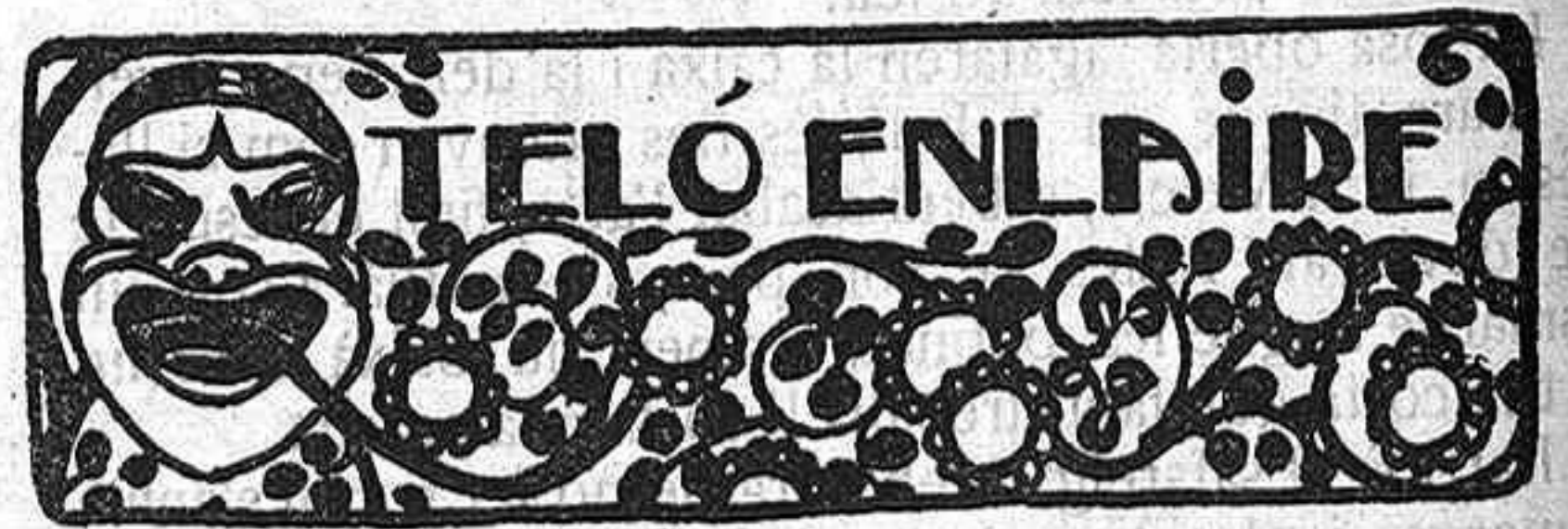
La barberia d'En Quim

- Què hi farem?
 —Si... és allò que's diu! què hi farem si e! món és aixís!...
 —Vui dir que: ¿què hi vol fer, afaitar o tallar cabells?
 —Rentar el cap; només que rentar el cap, burinot!...
 —Amb «quina»?
 —Amb la que vulguis.
 —Té raó, home!... què tal li va el *crece-pelo*?
 —Vaja, ves a estafar a ta tia.
 —Què vol dir? Si em sembla que aquí al tupè ja hi té cinc o sis cabells més que l'altre dia...
 —Vaia un «crece-pelo»!... Un «toma-pelo», podies haver dit.
 —Doncs és molt acreditat. Miri, un galan jove conegut meu, a còpia de gastar-ne, es va tornar barba.
 —Alça!... Andia!... Apretal!...
 —Formal!... No'n dic jo de mentides.
 —No; aquest, cada vez que dice una veritat, li cau una orella, i guaita, encara las tiene totes dugues.
 —Ja en sab, ja, de fer comèdia.
 —Sóc aficionat, només. I sabeu de que'm ve l'afició al teatre? De tant servir a comedians. Aquí on me veieu una vegada vaig afeitar an En Borràs.
 —No té res de particular. Lo extraordinari seria haver afeïtat a la Xirgu.
 —O haver tallat els cabells a un dels Calvos.
 —Un altre!...
 —Amigo Quimet, si no quiere usted que le denuncie, cregui'm, no haga ningún servicio más. Ya sabe las severísimas órdenes que tenim rebudes sobre el cumplimiento del descanso dominical.
 —Tiri, home!... Està de broma, vostè també! Si les lleis no resen pels barbers!
 —En eso tiene raó; los bárbaros las desconocen. I aquí es a cal bárbaro. Pero... nada de guasa. Ahora no le parla a usted el Salcedo amic, sino un Salcedo investido de autoridad.
 —Investido? Inmalvestido, deus volguer dir. Mira que llantiós vas!...
 —Nadal! Que has de cerrar l'establiment!
 —Vagi, home, vagil!... Ja ho sé que ha passat l'hora reglamentària. Però vès si vindrà de un servici.
 —Le repito que, en aquest instant, yo no soy yo. Soy el bando, la ley. Y se lo digo a usted formalment, con toda la gravedad y toda la seriedad.... ¡Olé ya, buena jembra!... Toda la seriedad del cargo, según el caso requiere.
 —Està bé, home. No n'afeitaré cap més.
 —Bueno.... Un cop de ferro al meu bigote sí, eh? que luego, si passa Vinaixa, se creerà que'm deixo el ral.
 —Justícia, però no per casa, eh? Segui, plaga, segui.
 —Francisca, us dono el pésam.
 —Ai, gracias!
 —No hi ha de què. No li ereu parenta, però tot-hom sab que l'apreciaveu com si li'n fossiu.
 —¿Què diu!... Em sembla que torno a ésser viuda; ja ho veu.
 —Qui s'ho havia de pensar, eh!... En aquest món avui i som i demà....
 —Sí. I demà U. E. P. F.
 —Què vol dir?
 —Que viene l'Unió d'Empresaris de Pompas Fúnebres, i ens en treu.
 —Ja ho pot dir. Tot s'ha acabat. Aquelles tertulies de

veins al estiu!... No tornaràn mai més!... Mai més no tornaràn.

- Sí que n'era, d'expansiu i divertit, En Quim.
 —N'era tant, de la broma, que fins cada any anava a Montserrat amb mi.
 —(Va cale humor per anar-hi amb aquesta crema-llera.)
 —Molt divertit, però molt desgraciat amb malalties, per això.
 —No me'n parli.
 —Ja heu sofert, ja, al seu costat.
 —Que si he patit? Sols Deu i jo ho sabem! Set anys!... set anys com set dolors fent-li massatge cada nit.
 —Dios n'hi dó de la fregatela, mestressa!
 —Vaja, resignar-sel!...
 —Què'm toca fer? Nostre Senyor se l'ha endut... Ell sab perquè ho ha fet!
 —Sí. I qui estigui bé que no's mogui, que vos ja'm sembla que ho fareu així mateix.
 —Me'n vaig!... M'empipa, hombre!... Una barberia on no's parla de toros ni de política!... Això no és barberia. Això és un retiro de padres franciscanos. Me'n vaig a la taberna del «Sabre». Allí, al menos, discutiré un xic sobre rechionalisme.
 —I amb qui discuteix, allí?
 —Amb el Mut.... El Mut, home!... Aquell que ara s'ha fet de *La Veu*.
 —No hi vulgui tractes amb muts, cregui'm.
 —Ja lo sé, ja lo sé que tots són uns poques-paraules.
 —Vingui, que encenent el cigarro se li han espatllat les guies.
 —Anem, Guillem según?
 —De què fas mofa, tu? A ver si en todo el Cuerpo trobas un bigote con miras més enlairadas. Te vienes, Tramullas?
 —No. Sóc sindicalista convençut jo, i no m'agraden contubernis amb les autoritats.

J. B.

ROMEA

Una setmana de *Juventut de príncep*, que és una de les obres més simpàtiques del repertori de traduccions, una comèdia que s'escolta sempre amb gust i de les que es porten l'oli.

L'interpretació ha sigut acceptable, distingint-se altra volta el senyor Giménez com excelent director d'escena.

Per a demà, dissabte, s'anuncia la primera de *Jesus de Nazareth*, d'En Guimerà, obra de gran espectacle pròpia per a ésser representada en aqueixes vetlles quarismals.

CÓMICO

Cap de flames, tres actes, d'En Ambrosi Carrión, és un poema dramàtic rural a la manera de les tragèdies de D'Annunzio. Com en elles, la fatalitat plana damunt dels

— Vaia un capritxo el meu cosí, regalar-me unes lliga-cames.
— Deixa'l fer, dona; per aquí es comença.

protagonistes; com en elles, una tensió nerviosa barrejada amb un constant exaltament poètic domina en la majoria de les escenes. L'argument és interessant, l'acció es ben portada; tota l'obra respira un profund sentiment humà, encara que, fragmentàriament, descobreixi alguns detalls del tot inversemblables. Creiem de bona fè, com molts altres ho creuen, que aqueixa és la millor producció escènica d'En Carrión. Dos únics defectes ens permetrem trobar-hi: que no té prou color local, no és prou catalana, i això per a nosaltres és un desventatge, encara que no ho sembli, i després—i aquest és el defecte més gros—que el llenguatge és excessivament literari, poc teatral, massa de llibre, un llenguatge quasi sempre inadequat als personatges del drama. El segon acte és, al nostre entendre, el millor de tots, sense per això que els altres dos desmereixin en res la tasca d'un expert dramaturg.

En Borràs hi feu filigranes; i també n'hi feren En Tor, la Casals i la Vila. Els altres ajudaren a presentar un notable conjunt.

El decorat d'En Rocarol, molt propi, i molt encertat de llum i de dibuix.

Abans d'ahir degué estrenar-se el sànet d'En Burgas *La barberia d'En Quim*. Si va resultar «gallo» o «gallina», els ho referirem la setmana entrant.

ESPAÑOL

Souper-Tango ha agradat francament al públic del «Español». Tal com nosaltres varem pronosticar, l'obreta valgué un triomf an En Rusiñol i als seus interpretadors. Allò, el dia de l'estrena semblava més que una funció de desagravis, una resurrecció. En el popular teatre del *Paralel* la discutida producció rusiñolesca ha sigut més ben presentada i jogada amb més convicció; d'aquí el secret de l'èxit. Si bé s'ha de confessar que algunes de les figures no ressalten tant com les del «Novedades», en canvi d'altres ressalten molt més, i tot plegat, resulta més mogut, més divertit i de molt més gran efecte. El llibre ha sigut millorat per l'autor, que ha tingut el bon acort de alleugerir algunes escenes i carregar l'intenció satírica d'algunes altres.

En Robert mereix una efusiva felicitació per lo bé que ha sapigut dignificar la firma d'En Rusiñol. Ah, i aviat, *Gente bien*.

L. L. L.

Una fulana de història sicalíptica sofreix una caiguda, de resultes de la qual se li fa un gran blau a la cuixa.

La pobre dona envia a cercar el metge i li pregunta:

—Que se'm veurà tota la vida aquest nyanyo?

El doctor, somrient.

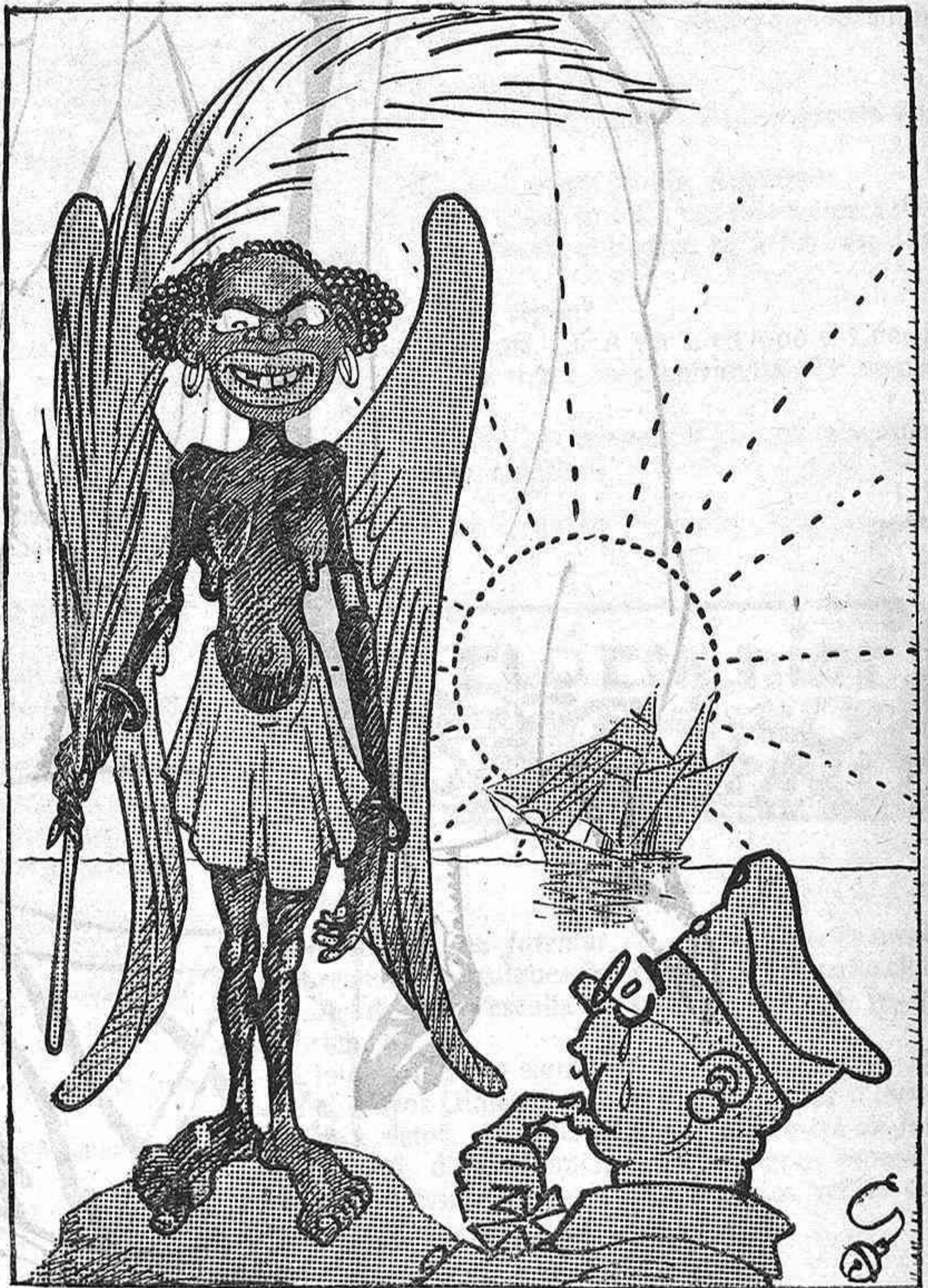
—Això depèn de vostè, senyora...

ELS DEPORTS

Poca cosa podem apuntar aquesta setmana. Sembla que la primavera, per ara, no's presenta gaire esplèndida, esportivament parlant.

De futbol, hi hagueren diumenge dues còses: el partit *Español-Inter*, ensopidot a pesar de lo que diguin els esportius de la premsa diària, i que guanyà el nostre campió per 2 gols a 1; i el partit *Avenç-Barcelona*, guanyat també per aquest darrer per 6 gols a zero, i en el camp dels de Sant Andreu; sembla que ara a darrera hora vulguin quedar bé aquests nois del Club degà.

De nàutica, regates de vela els del *Marítimo*, que no sosseguen mai, i de rem els del Club de Mar, que tampoc descansen. El *Calip*, del senyor Mas, i la *Flordeneu*, canoa invencible, foren els favorecuts, encara que aquesta darrera, com que era sola.... Per cert que els dos equips que es presentaven feren gairebé el recorregut igual; els separà un quint de segon de diferència. Coses estranyes.

LA PAU... MIXTIFICADA

—No diguen, que és ben maca aquesta bona senyora.

Els de l'espardenya encara estàn discutint qui té la culpa de que's perdés el *III Cross Country* español, corrent-se, com se corria, a casa nostra.

Per ara tots són molt patriotes, molt aimants del atletisme, però el *Cross*.... no apareix per enlloc.

Deixin-se de discussions i facin tots plegats més feina positiva enlloc de política de personalismes. Es un consell d'amic. O sinó, l'any que ve no quedaràn ni en el vigèssim lloc, an aquest pas.

FLY

QUI HO ENTEN, QUI NO HO ENTEN

Al distingit escriptor festiu Vicens Andrés Llobet.

Ara que tinc cabells blancs
contant cinquanta anys i pico
no sé veure ni m'explico
que'm trobi en certs entrebancs.

Sense que afluixi pessetes
ni que faci el presumit
sempre sóc el preferit
de les noies jovenetes.

Si's fa ball a ballà'm treuen,
al cine, està descomptat
que han de seure al meu costat,
i jo no sé pas què hi veuen.

Si una'm diu que sóc amable
l'altra troba que sóc fi,
i altres, que'l senyor Martí
és un senyor respectable.

D'alabança en alabança,
com si fos un jove'm mimen,
car diuen qu'elles m'estimen
perquè jo sóc de confiança.

De confiança és clar que ho era
quan no'm veia així assediat;
però ara veig que, en veritat,
ho era més anys endarrera.

No és pas que jo les enganyi
prometent mil tonteries,

prô no hi ha més, nits i dies
volen que les acompanyi.

Molts cops carrerons traspasso
ben lluny del seu domicili,
però, per més que vigili,
no sé amb elles per on passo.

Si un amic trobo algún dia,
tinc d'escoltar-lo amb paciència
quan me diu fent reverència:

—Passi-ho bé... *Amb la companyia.*

Fins que me'n vaig a retiro
puc ben dir que sol no'm deixen.
Diuen que amb mi es diverteixen;
jo també, mal m'està el dir-ho.

Prô al trobar-me sol a casa
penso, entre altres coses grosses,
que'm posen aquestes mosses
casi entre paret i espasa.

Si'ls faig alguna carícia
totes es posen cofoies.

No sé si sóc jo o les noies
que hem perdut ja la malícia.

Amb aquest assumpte'm passa
que al trobar-me sol amb una,
com que res meu l'importuna
no sé si'n faig poc o massa.

Jo prou faria el valent
explicant-los-hi acudits,
però, ¿i si'm piquen els dits?
i si quedo malament?

Per xò a dir no m'atreveixo
perquè aixís em prefereixen.
O bé és qu'elles envelleixen
o que jo'm rejoveneixo.

Per més que'l meu cervell roda
no'n puc treure el resultat.
Pot-ser dú un vell al costat
vesteix o s'ha fet de moda.

I si com pregó de nunci
servís d'avis a un altre home?
Seria una mala broma
que'm fessin servir d'anunci.

La sol·lució és prou duptosa
i no sé el que pot passar.
Sóc al ball i haig de ballar,
jo no hi puc perdre gran cosa.

Sols puc dir fins a la fetxa
que amb tendresa i rostres bells
no hauré sigut mai d'aquells
que'ls toca ballà amb la lletja.

MARTÍ REVOLTÓS

GRAN REGALO

GRAN REGALO

Obsequi als llegidors de L'ESQUELLA

LOT POPULAR DE LLIBRES LOT

Obres escollides de celebrats autors, que valen en conjunt **17 pessetes**
se donen per 2 pessetes

LEÓN TOLSTOI.—*La revolución Rusa. Su significación y alcance.* . . . . . Ptas. 1'—
F. GRAS Y ELIAS.—*Romances de Corte y Villa* . . . . . > 2'50
VICTOR HUGO.—*Un libro de sus obras.* . . . . . > 2'—
A. Z.—*El Alma al diablo* . . . . . > 2'—
La direcció del globo . . . . . > 0'50

EMILIO CASTELAR.—*Discursos parlamentarios.* . . . . . Ptas. 1'—
JOSÉ GÜELL Y RANTE.—*Don Carlos.* . . . . . > 2'—
S. J. CARNER.—*El genio y el arte* . . . . . > 1'50
MANUEL GIL MAESTRE.—*Los malhechores de Madrid* . . . . . > 2'50
FERNANDO P. DE CAMINO.—*El cabo Pérez* . . . . . > 2'—

Total: 10 volums, que valen, a preu de catàleg 17 pessetes, se donen per 2 pessetes

Per a ésser remès a provincies, és convenient adjuntar a l'import del LOT, **0'75 ptes.** per a gastos de correu i certificat

ESQUELLOTS

Havent-se descobert algunes errades de còpia en el primer plec de la Gramàtica Catalana de P. Fabra, recentment publicada, els qui en posseeixin algun exemplar adquirit dins el gener o el febrer, són pregats de portar-lo a l'Institut d'Estudis Catalans (de 9 a 12 del matí) o a la Llibreria Espanyola (Rambla del Centre, 20), on els serà retornat després de llevades les errades damunt dites.

A la crisi ministerial del diumenge passat En Cambó l'anomena «crisi històrica».

Eستم conformes de tota conformitat, si el senyor Francisquet se digna canviar una sola lletra.

I en lloc de dir-ne la «crisi històrica» ne direm la «crisi histèrica».

Perquè... mirin que n'hi va haver d'atacs nerviosos durant vintiquatre hores!...

Llegeixo:

«El teniente de alcalde don Rafael Ulled ha ordenado la expulsión de varias caravanas de húngaros que acampaban por las inmediaciones del Parque.»

Com se veu que el senyor Ulled és aliadòfill!...

L'any passat va haver-hi a Barcelona 1917 defuncions més que l'any anterior.

De manera que el número d'augment de morts coincideix amb el número que correspon al mateix any en que moriren.

Tan mateix hi han coincidències ben macabres!

Però això de l'augment no és fàcil que torni a succeir. Ara ja tornem a tenir l'aigüa de Moncada.

Un diari s'exclama llastimosament de l'escàs servei que fan actualment les brigades municipals que no arreglen res espatllat, ni acaben les obres que fa mesos estan començades.

Això és queixar-se per vici.

No s'ha dit sempre lo mateix?

Doncs prou!... Que deixin tranquils als *brigadiers*.

A mitjans d'abril s'inaugurarà, a la Plaça de l'Igualtat, davant de Sant Agustí, el projectat monument a l'Isclè Soler.

Els quins han vist el bust de l'immortal actor del Teatre Català, obra de l'escultor Pau Gargallo, diuen que és d'una semblança extraordinària i que's tracta d'una admirable obra d'art.

Així sia.

Perquè mireu que'n disfrutem, d'estatues i busts, a Barcelona, dignes de conservar-los en un armari.

Sabem que, per a un dels dies de la setmana entrant, se prepara un gran homenatge al eximi actor del Teatre Català don Enric Borrás.

Entre altres projectes hi ha el de la celebració d'un banquet magne al Restaurant-Casino del Parc.

Que m'hi apuntin.

ELS PIANISTES EMINENTS

A. Rubinstein

— Han vist quin quadre més «cubero», el que té exposat En Trulls a Ca'n Dalmau?

— Sí, senyora. Però, vostè hi creu en un evolucionista que's digui «Pepito»?

La terrible crisi s'ha sol·lucionat reposant en el poder els mateixos homes que hi havia abans d'iniciar-se el conflicte ministerial.

Ara no podem dir, doncs, allò tant socorregut de «els mateixos goços amb diferents collars».

Collars i goços no han variat, els primers són tant rovellats com abans i els segons rabiosos com sempre.

Ni variaran fins que una ànima caritativa els dongui la bola.

Qui ho diu que no estem d'humor?

L'Ajuntament obra un gran concurs de cobles, premiant les millors *caramelles* que's presentin dessota els balcons de Casa la Ciutat la revetlla del dia de Pasqua.

Per mi ho han pensat molt malament.

Cobles humorístiques a la Plaça de Sant Jaume?

Ai, pobres regidors, ja's poden preparar, que se'n sentiràn de totes!...

En alguns tramvies crida l'atenció un cartellet transparent anunciador d'uns talons de goma per a les sabates.

Però l'artista que ha confeccionat aqueix cartell s'ha equivocat de mig a mig:

Per a donar idea de que tot-hom desitja els tals talons ha dibuixat una multitud de braços enlaire amb les mans obertes.

¿No els sembla que més aviat haurien d'ésser peus i no mans?

Els pagesos de la nostra rodalia demanen a l'autoritat que'ls permeti exportar pèsols i escarxofes, perquè —segons diuen ells— el consum d'aquests articles està assegurat.

No se'ls escolti, senyor Capità General.

Respecte a les escarxofes no li diré que no, perquè de gent escarxofada n'hi ha molta gràcies a Déu, però pel que toca als pèsols, els venen tant cars els *senyors pagesos* que aquí els menestrals amb prou feines podem tastar-los.

Que els exportin, *santo y bueno*, però que esperin quan ja n'estiguem tips.

Crida l'atenció dels concurrents al Cafè del Teatre Español un plafó-anunci de gran tamany, que adorna una d'aquelles espaioses sales.

L'esmentat plafó és una veritable obra artística, un vistós cartell, admirable de dibuix, de llum i de tonalitats, original del nostre estimat amic i col·laborador don Tomás Sala.

Vagi des d'aquestes columnes la nostra més coral felicitació.

NOTES DE CASA:

De la «Schola Orpheònica» rebérem, a son dia, unes atentes invitacions per al Recital de Piano-Teresa Munné, celebrat amb èxit, segons referències, el passat diumenge, dia 10.

També havem rebut, de la societat d'esbarjo «Nova Germanor» unes targetes per al ball de gran gala que's

—Quin temps, eh, senyora Ignàsia!
—No me'n parli; aviat ens tornarem granes...

celebrarà la nit del 18 en el local de «La Bohemia Modernista».

Moltes mercès.

Un artista jove i rodamón, En Vicens Tárrega, ha exposat darrerament a les *Galeries Laietanes* una sèrie d'obres que acusen una ferma personalitat.

La col·lecció fou molt visitada i es celebrà amb justícia pels intel·ligents. Alguns paisatges, exòtics per a nosaltres, cridaven l'atenció sobre el conjunt, i tot lo exposat fa endavinar en el seu autor falagueres esperances de nous èxits difinitius.

Tant en la manera de veure les coses, com en el procediment de dibuixar i pintar el senyor Tárrega demostra que no necessita caminadors.

L'enhonabona.

Trovant-se accidentalment entre nosaltres el diputat francès M. Brousse, fou obsequiat, dimarts passat, amb un banquet a la «Maison Dorée».

Entre els comensals hi figuraven tots els convidats a la darrera excursió al front. Es brindà per la França i la festa amical transcorregué molt afectuosa.

Avui, divendres, M. Brousse, surt en direcció a París. Que els aires d'una bona victòria l'acompanyin.

Palacio del Calzado

El Basar més econòmic i millor assortit d'Espanya

Borceguins Núm. 11
vedella oscarla, classe superior, núm. 11
Ptes. 12'50

Borceguins Núm. 1807
vedella color, bona qualitat, núm. 1807
Ptes. 21

Borceguins Núm. 1236
vedella oscarla, corte «Blucher», núm. 1236
Ptes. 19'25

Borceguins Núm. 3182
oscarla negra, tot sola, núm. 3182
Ptes. 13

Fins el dia 21, tots els calçats de
SENYOR
se venen amb 10 % de rebaixa

Borceguins Núm. 1714
Boix Calf, corte «Blucher»
doble suela, núm. 1714
Ptes. 22'50

Sabates Núm. 1082
anglès, forma moderna, xarol extra, núm. 1082
Ptes. 26'25

Borceguins Núm. 985
calcata oscarla negra, xancló partit, núm. 985
Ptes. 9

Sabates Núm. 112
corte anglès, vedella negra cosit, núm. 112
Ptes. 12

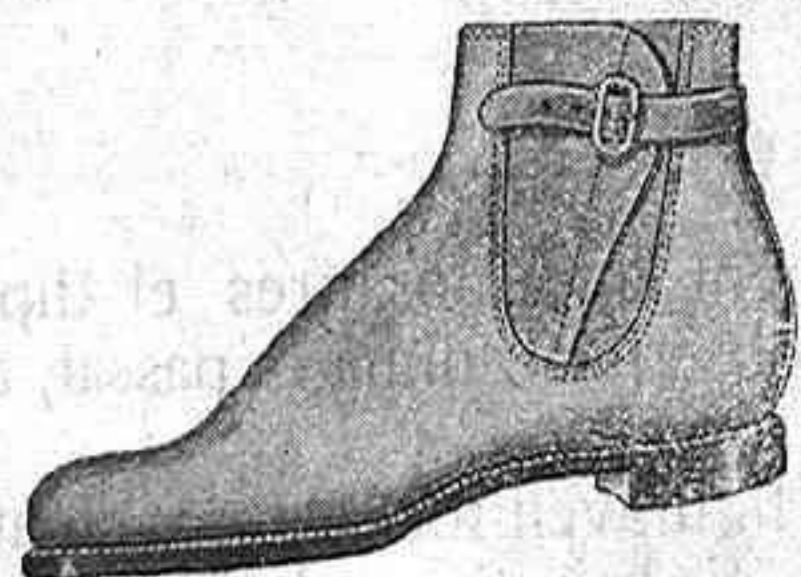

Borceguins Núm. 837
xancló xarol, canyes fantasia, colors gris, beig, negre, i marró, núm. 837
Ptes. 25

Els que creguin que, perquè tenen els peus delicats, els hi és indispensable encarregar el Calçat a mida, estan en un erro. Si visiten aquest Basar, trobaran formes que s'adaptaran bé als seus peus i, al ensemps que calçaran a la moda, estalviaran temps i quartos

Botas Núm. 1713 bis.
dóngola negra, cartera figurada, núm. 1713 bis.
Ptes. 23

Botas Núm. 1382
corte sencer, de vedella engrasada, color, doble sola, taló rodat, núm. 1382
Ptes. 19'25

Polacres Núm. 732
oscarla, xancló fantasia, colors beig, gris, negre i marró, número 732
Ptes. 15'50

Borceguins Núm. 1812
vedell engrassat superior, doble sola, taló rodat, especial per a excursionistes, núm. 1812
Ptes. 29

Antoni López, llibreter, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: apar. n.º 2

TELÉFONO 4115

OBRA NOVA

ACABA DE SORTIR

ADRIA GUAL

HORES D'AMOR I DE TRISTESA

Pessetes 2

Pessetes 2

SANTIAGO RUSIÑOL

SANTIAGO RUSIÑOL

En Josepet de Sant Celoni

NOVEL·LA PICAESCA

La casa de l'art

PEÇA EN UN ACTE

Edició de paper de fil marca «Guarro»

Ptes. 1'25

5¢

Ptes 1'25

COLECCIÓN DIAMANTE

TOMOS PUBLICADOS

1. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urreola. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Nleba. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplán!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pí y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.

31. M. Matosés (Gorzuelo). ¡Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. } A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
38. Oyrano de Bergerao. Viaje a la luna.
34. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
35. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
36. A. Pestana (Gafel). Cuentos.
37. Angel Guerra. Al sol.
38. T. Dostolewsky. Alma infantil.
39. E. de Amlols. Aire y Luz.
40. L. Garola de Giner. Valentina.
41. E. de Amlols. Manchas de color.
42. Voltaire. Zadig y Micromegas.
43. M. Ugarte. Mujeres de Paris.
44. Obras menores de Cervantes.
45. Obras menores de Cervantes.
46. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.
47. Voltaire. Cándido.
48. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
49. J. Benavente. Teatro rápido.
50. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
51. J. León Pagano. La balada de los sueños.
52. A. Guerra. Polvo del camino.
53. Camilo Castelle Branco. María Moisés.

104. Graça Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina
106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Ohannisso. Pedro Schle mihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de Paris.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusñol. Hojas de la vida.
122. de Lamartine. Rafael.
41. } Jacinto Laballa. Novelas inti-
42. } mas.
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
44. F. Pí y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La caza de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.

49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fífina.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Gavla. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
56. Francisco Alcántara. Córdoba.
57. Joaquín Dloenta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
61. L. Taboada. Colección de tipos.
62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pí y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Gofil. Rio revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepín. Muerto de amor
78. Conde León Tolstol. Venid a mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murger. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.

PRECIO DE CADA TOMO: 0'60 PESETAS

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, ademés, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

Sant Josep Espanyol